भाण्डपूर्णकुम्भकारमण्डपिकैकदेशे शय्यानिक्षिप्तदेहः सन् रात्रावचिन्तयत् । यद्यहमिमं शक्तुशरावं विक्रीय दश कपर्दकान् प्राप्नोमि तदा तैरिहसमये शरावांस्ततो घटादीन् उपक्रीय विक्रीयानेकधा वृद्धैर्धनैः पुनः पुनः पूगवस्त्रादिकमुपक्रीय लक्षसंख्यानि धनान्युत्पाद्य विवाहचतुष्टयं करोमि । ततस्तासु
5 पत्नीषु याधिकरूपवती तस्यामधिकानुरागं करोमि । अनन्तरं जातेर्ष्यास्तत्सपत्न्यो यदा द्वन्द्वं कुर्वन्ति तदा कोपाकुलोऽहं ताः पत्नीर्लगुडेनेत्थं ताडयामि । इत्यभिधायोत्थाय तेन लगुडः क्षिप्तः । अतः शक्तुशरावश्चूर्णितो भाण्डानि च बहूनि भग्नानि । ततो भाण्डभङ्गशब्देनागतकुम्भकारेण तद्दृष्ट्वा स ब्राह्मणस्तिरस्कृतो मण्डपिकागर्भाद्बहिष्कृतः । अतोऽहं ब्रवीमि अनागतवतीं
10 चिन्तामित्यादि । ततो राजा रहसि गृध्रमपृच्छत् । तात यथा कर्तव्यमुपदिश । गृध्रो ब्रूते । मदोद्धतस्य नृपतेः संकीर्णस्येव दन्तिनः ।

गच्छत्युन्मार्गयातस्य नेतारः खलु वाच्यतां ॥ १६ ॥

शृणु तावद्देव किमस्माभिर्बलदर्पादिदं दुर्गं भग्नं न वा भवत्प्रतापाधिष्ठितेनोपायेन । राजाह । भवतामुपायेन । गृध्रो ब्रूते । यद्यस्मद्वचनं क्रियते तदा
15 स्वदेशो गम्यतेऽधुना । अन्यथा प्रत्यासन्ने वर्षाकाले तुल्यबलेनानेन सहास्माकं परभूमिष्ठानां पुनर्विग्रहे सति स्वदेशगमनमपि दुर्लभं भविष्यति । सुखशोभानुरूपं संधाय गम्यतां । दुर्गभङ्गकीर्तिस्तु लब्धैव । मम संमतं तावदेतत् ।

यतः । यो हि धर्मं पुरस्कृत्य हित्वा भर्तुः प्रियाप्रिये ।
20 अप्रियाण्याह तथ्यानि तेन राजा सहायवान् ॥ १७ ॥

अन्यच्च । सुहृद्बलं तथा राज्यमात्मानं कीर्तिमेव च ।
युधि संदेहदोलास्थं को हि कुर्यादबालिशः ॥ १८ ॥